

ή ἴδια ἡ φύση αὐτὴ καὶ τὸ κορμί της
καὶ ἡ φαρέτρα,
Γοργόφερη, ἔτσι πού εἶναι, ὅπου κιὰν κοιτάξω
στὰ τοπία
βασανιστική!

Κώστας Γουλιάμος

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

Ἐχ! καὶ γὰκούγεται ὁ ἔρωτας τῆς Μεσσηνίας
Μέχρι τὶς ἀρχαῖες παραστάσεις
Νᾶρχονταν οἱ νυχτωμένοι βάρχοι
Ἄπο τὴν σιγὴ τῶν οὐρανῶν
Κι ὄλα τὰ πτηνὰ μὲ τὴ δύση
Νὰ μετατόπιζαν τοὺς αἰῶνες
Θέλω νὰ μὲ πιστεύεις.
Μιά φορὰ κάθε μῆνα σ' ἀγαποῦσα.

(Εἶσαι ὁμορφο κορίτσι. Σὰν ἀκατοίκητο νησί.
Μὰ τί θὰ πεῖ ἀνάμνηση. Ἐδῶ μεταφράζεται
ἡ ζωὴ. Κι ἐσὺ παραβιάζεις τὸν ἔρωτα).

Μιά φορὰ κάθε μῆνα σεληνιάζεται ἡ θάλασσα
Μιά φορὰ κάθε μῆνα
Ἐνας σεισμός ἀποπλανᾷ τὶς πολεμίστρες
Σὰν μιὰ γέννηση μέσα στὴν βροχὴ
Κι ὁμιως ταξιδεύω μὲ τὴν ἄκρη τοῦ προσώπου μου
Στὸ παιδικό μου Ὀχτώβρη
Θέλω νὰ μὲ πιστεύεις
Κάτι πού ἔρχεται μοιάζει μὲ θαῦμα
Κρατᾷ ὅσο νὰ βιάσεις ἓνα ποίημα
Καὶ ξαφνικά ἐπανερχοῦν τὰ ποτάμια στὰ παλιὰ τους κοιμητήρια
Οἱ λάμπες τυφλώνουν τὶς ἀράχνες μέσα στὰ χρόνια
Οἱ μέρες κυκλοφοροῦν μισόγυμνες
Καὶ συνηθίζουν τ' ἀπογευματινὰ μας μάτια
Ἄλλὰ ἐσὺ τί ξέρεις ἀπὸ γεωγραφία
Τί ξέρεις τί ἀπὸ τὸν Ἄγτονέν Ἄρτῶ
Ἄπο τὰ ἡμιτόνια καὶ τὶς ἐξιθώσεις
Ἐκτὸς ἂν παραδεχτῶ τὸ παιδικό σου αἰνίγμα.

Ἀντώνης Ἐλευθεριώτης

ΠΟΙΗΜΑ

τεντώνομαι
ἄγριο πετὰ ἀλεξίσφαιρης ὀδύνης
ζωῆς βλογοσκομῆνης ἀπ' τὶς ἀναστολές